

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

14. ÚNORA 2016

Z obsahu:

Poselství Svatého otce
Františka k postní
době 2016
- strana 2 -

Bezradný dnešní svět
potřebuje Ježíše Krista
Christof Gaspari
- strana 4 -

Fabrice Hadjadj:
Znovu objevit mužnost
v hlásání evangelia
- strana 5 -

Umění zemřít - Ars
moriendi
P. B. Deneke FSSP
- strana 6 -

Počet křesťanů
zabitých pro víru se loni
zdvojnásobil
- strana 7 -

Zbožné sdružení tranzitu
svatého Josefa
- strana 9 -

Být pro umírající matkou
- strana 10 -

Suma o darech
svatého Josefa (14)
Isidoro Isolani OP
- strana 12 -

Papež František uznal
mučednictví rodáka
od Svitav
- strana 13 -

Hans Memling (kolem 1433-1494): Bolestná Matka s mrtvým tělem Syna

Poselství Svatého otce Františka k postní době 2016

„Milosrdenství chci, a ne obět.“ (Mt 9,13)

Díla milosrdenství na cestě Svatým rokem

1. Maria jako obraz církve, která evangelizuje, protože je evangelizována

V bule vyhlášení Svatý rok jsem vyzval k tomu, aby se „postní doba Svatého roku prožívala obzvláště intenzivně jako velká příležitost ke slavení a zakoušení Božího milosrdenství“ (*Misericordiae Vultus*, 17). Výzvou k naslouchání Božímu slovu a k iniciativě „24 hodin pro Pána“ jsem zdůraznil prvořadou naslouchání tomuto slovu v modlitbě; a to především slovu prorockému. Boží milosrdenství je vskutku hlásáním světu a každý křesťan je vyzván, aby s takovýmto hlásáním získal svou osobní zkušenost. Proto v postní době vyšlu misionáře milosrdenství, aby

byli pro každého znamením Boží blízkosti a Božího odpuštění.

Maria přijala radostnou zvěst, kterou jí přinesl archanděl Gabriel, a proto ve svém *Magnificat* prorocky opěvuje Boží milosrdenství, jímž si ji Bůh vyvolil. Panna z Nazareta, Josefova snoubenka, se tak stává dokonalým obrazem církve a evangelizuje, protože byla a stále je evangelizována působením Ducha Svatého, jenž oplodnil její mateřské lůno. V prorocké tradici je totiž milosrdenství už i etymologicky úzce spjato s mateřským lůnem (*rahamim*) a také s velkorysou, věrnou a soucitnou dobrotou (*hesed*), jež se uplatňuje v manželských a rodičovských vztazích.

2. Boží smlouva s lidmi: dějiny milosrdenství

Tajemství Božího milosrdenství se odhaluje v průběhu dějin smlouvy mezi Bohem a jeho izraelským lidem. Bůh se vždy projevuje jako bohatý na milosrdenství a je připraven zahrnovat svůj lid niternou něhou a soucitností, především v těch nejdramatičtějších chvílích, když nevěrnost láme pouto paktu a smlouva je třeba znovu potvrdit na stabilnějším základě ve spravedlnosti a v pravdě. Stojíme zde tváří v tvář skutečnému dramatu lásky, v němž Bůh hraje roli zrazeného otce a manžela, zatímco Izrael je nevěrným dítětem nebo manželkou. Právě obrazy z rodiny – jako je tomu v případě Ozeáše (srov. Oz 1–2) – mají ukázat, až do jaké míry se Bůh chce připoutat ke svému lidu.

Drama lásky dosahuje svého vrcholu v Synu, který se stal člověkem. V Něk nás Bůh zahrnuje svým nekonečným milosrdenstvím až do té míry, že se stává

Dokončení na str. 8

Editorial

Doba postní nese v sobě mnoho duchovních podnětů. Tím hlavním však je obrácení. Připomíná to i Svatý otec František ve svém poselství k postní době. Jeho text koresponduje s myšlenkami Svatého roku milosrdenství. A je dobře, že vyzdvihuje mj. časem ověřenou praxi skutků tělesného a duchovního milosrdenství. Kdo z nás by je ještě uměl aspoň vyjmenovat? Jestliže jsme zapomněli, připomeňme si je v *Katechismu katolické církve* č. 2447. Skutky tělesného a duchovního milosrdenství jsou sice jen jedny z mála prostředků na cestě spásy, ale jsou obdařeny velkými Božími milostmi. Jejich praktikování v našich životech by se mělo stát duchovním plodem letošní doby postní. Potřebuje to církev i svět, ale potřebujeme to rovněž my sami...

V postě můžeme také pohlédnout do hloubky tajemství života a smrti. Je to velmi důležitá misie pro dnešní svět, který každou minutu žije tváří v tvář smrti, aby věřící katolíci vyzařovali a hlásali jasnou pravdu o posledních okamžicích života a o tom, co přijde po smrti. Je to evangelium naděje, které můžeme šířit, když víme, že smrtí život nekončí, ale začíná, člo-

věk se navrací zpět do Otcova království v nebi. Ale je to také evangelium varující ty, kdo nechtějí nic podniknout pro svoji spásu, anebo ty, kdo opovázlivě spoléhají, že je ještě čas na obrácení. Odkud berou tu jistotu, že zítra ještě dostanou příležitost, že budou mezi živými? Vědí snad více než Stvořitel a Dárce života, který zná pozemský čas každého člověka? Katolický věřící by měl smýšlet jinak, protože Bůh nám přece ústy svých proroků, apoštolů a především skrze Ježíše Krista zjevil vše potřebné k základnímu pochopení posledních věcí. Proto se při rozjímání nad Kristovým utrpením v době postní upevněme v tom, co nás učí Písmo svaté a magisterium katolické církve o smrti. A jako pomůcku si můžeme vzít i texty z tohoto čísla Světla, které je věnováno tomuto důležitému okamžiku pozemského života – v něm se přece rozhoduje o naší spáse.

Svět kolem nás je bezradný. Ale má naději – v nás, katolických křesťanech. Opravdu, sledujme pozorně a uvidíme, že katolík, který nosí neustále Trojjediného Boha ve

svém srdci, je znalý a pevný ve věcech víry a nebojí se hlásat Kristovo učení, či dokonce se stává aktivním bojovníkem za Boží království ve světě – takový člověk proměňuje „malý svět“ kolem sebe. Není to fráze, je to realita, kterou jsme dosvědčili nescetněkrát i na stránkách Světla. Ale vše musí vycházet z niterného spojení s Trojjediným Bohem, který jediný má moc a je Vítězem nad satanem, jehož vláda ve světě nezná hranic, a přece je omezená: Zlý může jen potud, pokud se mu člověk otevře a kde mu nezakáže Bůh. Christof Gaspari to vyjádřil přesně, když říká: „Náš bezradný svět potřebuje Ježíše Krista – naléhavěji než kdykoliv předtím!“ (str. 4–5) Ježíše Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, nikoliv Krista „lidsky pokřiveného“ ...

A to je velký úkol katolického křesťana dneška: Hlásat svým vztahem k Bohu a svým životem slovo víry, které máme v ústech i ve svém srdci. Doba postní nás vybízí, abychom znovu prozkoumali svůj život a objevili slepé uličky na cestě ke šťastné a pokojné smrti, ke spáse. Napravíme-li se, bude naše svědectví mnohem přitažlivější a plodnější.

Daniel Dehner

V prvním čtení této neděle se ocitáš uprostřed vyvoleného lidu, který po čtyřicetiletém putování pouští konečně stanul u hranic zaslíbené země. Je to příležitost, aby ses rozpočl s celým shromážděním na někdejší egyptské otroctví, na zázračné vyvedení a přechod Rudým mořem, na sinajskou smlouvu, na všechna Hospodinova dobrodíní, ale i na reptání a modloslužbu bloudícího lidu. V každé této události můžeš vidět obraz svého vlastního putování z otroctví hříchu a tmy na místo svobody a vykoupění. I ty jsi byl *křestním ponořením* vytržen z moci zlého zotročovatele, tvoje putování k zaslíbenému cíli však není bez nástrah, bez bloudění a těžkostí, ale ani bez Boží milosrdné pomoci a posily.

Zatímco Mojžíš učí Izrael vyznání víry, obnov i ty své vyznání víry v Ježíše Krista. Podle slov svatého Pavla máš k Boží smlouvě mnohem blíže než izraelský národ. On si ji nese v arše, kdežto ty ji máš blízko, ve svém srdci. Ve víře v Ježíše Krista, Božího Syna, kterou *vyznáváš ústy a v srdci věříš*, máš bezpečnou záruku, že *nedojdeš hanby*. Děkuj za to z celého srdce svému Pánu. Zatímco vyvolený národ vedl jen oblak a ohnivý sloup, tebe předchází sám Bůh, který se proto vtělil, aby jako člověk prošel před tebou životem i smrtí, aby ji nakonec přemohl slavným zmrtvýchvstáním. Nemusíš procházet ničím, čím by už neprošel on. *Stal se ti podobným ve všem kromě hříchu*. Jestliže ty, kteří na poušti hynuli od uškntutí, zachránil pohled na měděného hada, tím spíše ty se uchráníš před odvěkým Hadem, jestliže upíráš svůj pohled věrně na svaté dřevo Kříže.

Přesvědč se o tom, že tvůj Pán si na své cestě před tebou pranic neusnadnil ani nezjednodušil. Pečlivě se připravil na své putování. V Jordánu se dokonale pokořil, aby ho *naplnil Duch Svatý*, a dále se nechává tímto Duchem vést do ústraní. Celých *čtyřicet dní* tu prožívá v samotě, modlitbě a odříkání. Ukazuje ti názorně nejlepší přípravu a výzbroj potřebnou pro putování člověka k Bohu. Ale Ježíšovo počínání neuniklo pozornosti odvěkého Odpůrce. Sleduje žárlivě každý jeho krok. Nediv se, když tě ďábel sleduje i v době, kdy si myslíš, že zůstáváš zcela sám se svým Bohem. Má o tebe tím větší zájem, čím větší je úkol, pro který tě Bůh

Cesta pravdy

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Budeš se klanět svému Bohu.

připravuje. Buď vděčen Pánu, že ti dává příležitost poznat nejen taktiku Nepřítele, ale i nejlepší způsob, jakým ho poráží sám Bůh.

Satan se nejdříve zaměří na to, aby tělo, které bylo přísnou kázní podroběno duchu, opět získalo vládu nad duchem. *Smýšlení těla se nepodřizuje Božímu zákonu.*⁽¹⁾ Ježíšova pádná odpověď platí nejen pokušiteli, ale i tobě. Není možné naslouchat jen tomu, co si žádá tělo. Je třeba se řídit také vyšším a moudřejším pravidlem, a tím je *Boží slovo*.

Prohnaný svůdce však umí i Písmo využívat ve svůj prospěch. Vůbec mu nevadí, že máš zájem o Boží slovo, jen by chtěl, aby sis toto slovo vždy vysvětloval po svém, jak se ti to právě hodí. *Je psáno: „Andělům dal o tobě příkaz, aby tě nesli na rukou...“* Co se ti může stát? *Skoč dolů...!* Vidiš, jak je podlý? Copak může Bůh vyzývat k opovržlivosti? Boží slovo, které má být pro tebe světlem a vůdcem, překroutil Lhář a dělá z něho výmluvu a ospravedlnění pro svévolné smýšlení a hříšné skutky. Taková je cesta těch, kteří *pokoušejí Hospodina*, protože by rádi *sloužili dvěma pánům*⁽²⁾. Když je někomu zatěžko ovládat své hříšné sklony, dokáže si vyložit i slova Písma tak, jak se mu to hodí, a ještě své výmysly rozdává a šíří, aby v tom nebyl sám. Pros Pána, aby tě uchránil tohoto nebezpečí a svým světlem ti pomáhal odhalit tyto zakuklené lži, které se tak povážlivě šíří.

Ale pokušitel se nevzdává. Má v záloze svůj hlavní trumf, vyrukuje se svou nejvyšší nabídkou, která obsahuje současně bohatství, slávu, moc i požitky. Vystupuje jako svrchovaný správce všeho, čeho si svět tak nesmírně cení, a nabízí vše za jedinou cenu: *„Pokloň se mi, uznej mi ji moc a dej mi přednost před svým Bohem.“* Ačkoliv v předchozích pokusech ho Ježíš usvědčil ze lži a klamu, v tomto případě ho za lháře neoznačí. Satan je skutečně *vládce tohoto světa*⁽³⁾. Je opravdu v jeho moci *dávat, komu chce*. Rozdává štědře, i když jen do času, pokud ov-

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 26,4–10

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí jej před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: „Můj praotec byl potulný Aramejec, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velikým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřaženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle – přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!“ Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. čtení – Řím 10,8–13

Bratři! Co říká Písmo? „Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci“; to je slovo víry, které hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse.

Dokončení na str. 11

šem příjemce přistoupí na jeho cenu. Je bohužel mnoho těch, kterým se tato nabídka jeví jako výhodná. Kdo krůček za krůčkem navyká modloslužbě, dokáže si ji postupně zamilovat a sloužit jí nakonec *z celého srdce a ze vsí mysli*. Možná, že tě překvapuje, jak nápadně dobře se lidem tohoto světa daří. Nyní jsi poznal, co za tím vším stojí. Nechceš-li patřit mezi ně a obrátit se od svého Spasitele ke Lháři a jeho modlám, musíš jednat stejně rozhodně jako On. Tady nelze diskutovat ani smlouvat, protože jde o všechno: *„Odejdi, satane! Nabízíš příliš málo. Budu se klanět jen Tomu, který mi dává sám sebe.“*

Pane, ty jsi mě útočiště, můj Bůh, v něhož doufám.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Řím 8,7; ⁽²⁾ srov. Mt 6,24;

⁽³⁾ srov. Jan 12,31; ⁽⁴⁾ Ž 91,2.

Bezradný dnešní svět potřebuje Ježíše Krista

Je s podivem, jak dnes téměř vymizel náboženský rozměr z veřejného života naší společnosti. Mnohá rozhodnutí se provádějí bez vztahu k Bohu. Toto dalekosáhlé zesvětštění nezůstává ale bez následků pro chápání víry u křesťanů.

Pokusme se nejdříve pochopit svoje duchovní okolí. Vyznačuje se myšlením, které člověku sugeruje, jako by měl celé své štěstí najít tady na zemi: hmotným blahobytem, stále zajištěným zdravím až do vysokého stáří, vhodným vzděláním a pokračujícím technickým pokrokem. Vzdělání, výzkum a vývoj jako pseudonástroje spásy.

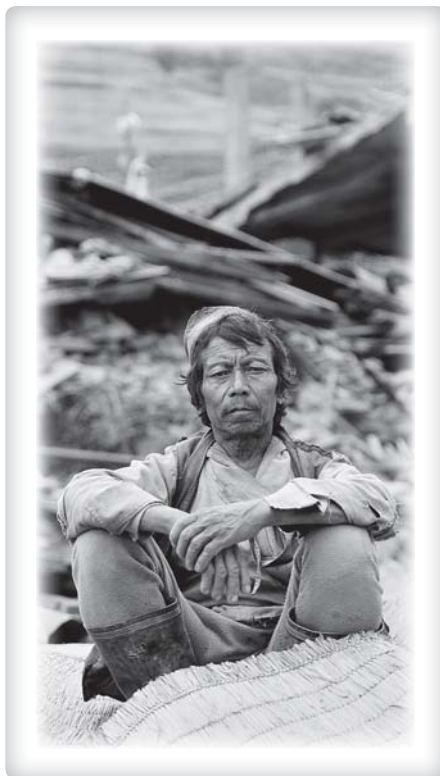
Tato zde hrubě načrtnutá představa, aby člověk prožil co nejvíce příjemný život, se pokládá za samozřejmé, nezpochybnitelné dogma. Soustřeďuje se na tady a teď a nedbá na jakékoli nadpřirozeno. Tento laicismus si počíná stále agresivněji jako světový názor. Stává se tím něčím podobným jako je náboženství – jenom bez vztahu k nadpřirozeno. Francouzský ministr školství Vincent Peillon mluví výslovně o „republikánském náboženství“. Škola by měla vytvořit „novou církev s novým klérem, s novou liturgií, novými zákony“. Laicismus je tímto konkurencí náboženstvím, která vědí o významu nadpřirozena a různými způsoby se vyrovnávají s Boží existencí: učením, obřady, pravidly života, především ale požadavkem vyjádřit smysl lidské existence... A tím se dostávají do konfliktu s laicismem, pokud nechtějí souhlasit s jeho dogmaty.

V tomto konfliktu je také katolická církev. Následkem 2. vatikánského koncilu, který náboženstvím přiznal, že ve svých učeních zastávají také pravdy, rozšířilo se rovněž přenesením této interpretace smýšlení vážit si všech náboženství, která mají vztah k Bohu. Protože stojí také v protikladu se šířící se bezbožností. Neměla by všechna, která mají smysl pro nadpřirozeno, vystoupit proti zapomínání na Boha?

Z tohoto důvodu získaly také východní a esoterické směry v křesťanském prostoru odezvu. V protikladu s agnostickým laicismem jsme byli vděční za všechno, co pomáhalo nadpřirozenému významu. Společný nepřítel se zdál být ohrožením, že by mohl všechno božské vyloučit ze světa. Tato starost usnadnila stmelení všech „náboženství“. Hromadné

přistěhování muslimů do Evropy vyžaduje také vypořádání se s náboženstvím, které bylo po staletí považováno za hrozbu. Tento názor byl posílen mezináboženskými rozhovory a modlitebními setkáními nebo návrhy, jako od bývalého izraelského premiéra Šimona Perese, aby se ustavila „Unie náboženství“.

Tento vývoj k dialogu různých náboženství byl laicistickými zástupci přijímán s přízní, setkání se konala vždycky ve znamení pokoje, porozumění národů a měla sloužit vzájemnosti lidí. Toto pole působnosti přenechávají náboženstvím rádi. Tady jsou užitečná. Pokud se totiž ukazují jako užitečná, jsou náboženství laicismem vítaná. Pokud vychovávají děti v dobré, výkonné občany, pokud působí charitativně, pěstují kulturní dědictví a pečují o životní prostředí a provádějí sociální služby jako péči o nemocné nebo péči o bezdomovce nebo péči o staré lidi. Takto nahlíženo, existují také pro dnešní svět „dobrá náboženství“, za předpokladu, že vystupují na veřejnosti tiše a nestaví se proti duchu doby.

Z laicistického pohledu jsou náboženská setkání hodnocena kladně ještě z jiného důvodu: Přispívají k tomu, že se ve vědomí mnohých relativizují zvláštnosti víry jednotlivých náboženství. U mnohých vzniká dojem, že přicházejí k sobě lidé, kteří nějak věří v Boha. Každý má přece svůj přístup, poznává část pravdy. Jeden to vidí tak, druhý jinak – vždyť musíme být velkorysí. Jinak by přece nemohl vzniknout dialog na úrovni. Co se týká Boha, nemělo by se říkat nic konečného. Jenom ne žádný fundamentalismus!

Přítom ale nesmíme přehlédnout to, že vědění o nadpřirozeno a snahy přijít s ním do spojení se skutečně nespojují, vždyť všechno se rozhoduje otázkou, koho nebo co z této nadpřirozenosti přijímáme. Náboženství bude teprve tenkrát napínavé, když se připustí nadpřirozenost? Přejde člověku někdo nebo něco, nějaká osoba nebo síla vstříc? A když je někdo, kdo je a jaký je? Jaké cesty k naplněnému životu ukazuje? Na tom se rozhoduje nakonec všechno.

Uvažujte: Také satanista se spoléhá na moc z druhé strany, počítá s jejím záhalem a působením – a má s tím také odpovídající zkušenosti! Rovněž esoterikovi přicházejí při pohybu stolečku nebo při automatickém psaní nadsmyslová poselství a pokyny. Otázkou je jenom – kdo za tím vším stojí?

Nad tím se musíme zamyslet, když mluvíme o náboženstvích. Mají společné to, že vědí o tom, že je lidská existence zasazena do větší, nadpřirozené souvislosti, která určuje celý život. Ale liší se často zásadně ve svých výpovědích o způsobu, jak tento vztah k nadpřirozeno uvést do života – a to i když v některých, možná v mnohých otázkách mohou být ve shodě. Třeba když jde o mírové soužití lidí, o význam manželství a rodiny, o zacházení se stvořenými věcmi. Ale právě v těchto oblastech často vystupují při bližším pohledu hluboké rozdíly. Připomeňme si jenom postavení ženy v islámu, v hinduismu – ve srovnání s křesťanstvím. ▶

► Shrňme to dohromady: Při respektu ke snahám dojít k rozhovoru s jinak věřícími lidmi nesmíme propadnout pokušení, že křesťanská víra je jenom jednou z přípustných cest k Bohu, nesmíme relativizovat. Spíše si musíme uvědomit, co je jedinečné na naší víře. Jako křesťané nejsme především členové nějaké náboženské společnosti mezi mnoha jinými, nýbrž jsme učedníky Kristovými, dětmi Božími, které byly přijaty do společnosti Boha, který se stal člověkem, narodily se znovu z vody a z Ducha Svatého, a tak jsme novým stvořením, chrámem Ducha Svatého. Vždyť v Kristu si nás Bůh vyvolil, jak se píše v listu k Efesanům: „V něm nás on takto vyvolil už před ustavením světa, abychom před ním byli svatí a neposkrvnění (...) ke chvále slávy jeho milosti.“ (Ef 1,4.6)

Ještě jednou: Při vši nutnosti přistupovat s respektem a láskou k jinak věřícím, nesmíme zapomínat na jedinečnost naší křesťanské víry!

Neztrácíme toto jedinečné, nádherné povolání příliš lehce ze zřetele? Nebylo mnoho teologů, kteří s velkým „vědeckým“ přínosem přispěli k tomu, aby jedinečnost Zjevení skrze Ježíše Krista zmizela z vědomí mnoha lidí? Tím byl Nový zákon v pohledu některých lidí s úzkým přírodovědeckým obrazem světa protrhán. Tam nenašli místo ani pro zázrak, ani pro prorocství a ovšem také ani pro zásah Boží do dějin. „Panna“ se stala „mladou ženou“; Ježíš synem Josefovým, zázračné činy Ježíšovy, pokusy evangelistů, aby ukázali fascinující osobu Ježíšovu svým současníkům; zmrtvýchvstání Páně způsobem vyprávění, které v myšlenkovém pochodu učedníků znamená, proč „má věc Ježíšova pokračovat“.

Tak ztratil pro mnohé lidi Nový zákon ten charakter, kde se podává zpráva o skutečném životě, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše z Nazareta, a stal se sbírkou poučných příběhů, jejichž význam patří odborníkům. Papež Benedikt XVI. – ještě jako kardinál Joseph Ratzinger – označuje tento chybný vývoj ve své knize *Glaube, Wahrheit, Toleranz* následujícím způsobem: „Odtud je blízko, abychom na křesťanský obsah nahlíželi symbolicky, nepřikládali mu žádnou vyšší pravdu než jako mýtus náboženských dějin – dívat se na něj jako na způsob náboženské

Fabrice Hadjadj: Znovu objevit mužnost v hlásání evangelia

Francouzští katolíci jsou příliš defenzivní a příliš podléhají autocenzuře. Řídí se „mystikou kvasu v těstě“ a zapominají na lampu, kterou nelze ukrývat pod poklopem – domnívá se Fabrice Hadjadj. Tak si vysvětluje tento francouzský filosof a člen Papežské rady pro laiky příliš slabý vliv církve na mladé lidi ve Francii. Jak zdůrazňuje, katolíci mají znovu nalézt mužnost v hlásání evangelia. „Kristus je obětovaný Beránek, ale také Lev z Judeje. Křesťan je člověk, který je všem bratrem, ale také dobrým Ježíšovým vojákem (srov. 2 Tim 2,3),“ připomíná Hadjadj, který je sám konvertitou ze židovství a křest přijal před 18 lety.

Týdeník *Famille Chrétienne* oslovil tohoto filosofa v kontextu debaty nad atraktivností džihádu pro mladou generaci francouzských muslimů. Hadjadj v mladých džihádístech spatřuje jisté paralely ke generaci roku '68, ačkoliv jsou samozřejmě zaměřeni jiným směrem. Odmítá plošně stigmatizovat radikalismus, protože v etymo-

logickém smyslu vypovídá o návratu ke kořenům, který uvolňuje v člověku velký dynamismus, chrání před kompromisními postoji a před poryvy veřejného mínění. Nebezpečný je oproti tomu extremismus, protože si nárokuje definitivní řešení.

Hadjadj poukazuje také na naprostou bezradnost francouzského vzdělávacího systému nad problémy s mládeží. Laickost, občanské či republikánské hodnoty zkrátka nestačí. Tím spíše, že mladí dnes nehledají především vědění a vzdělání, ale povolání a naději. Potřebují najít smysl, chtějí vědět, proč má smysl žít a umírat. Štěstí se totiž člověku nedostane blahobytem a pohodlným životem, nýbrž velkodušností, která sahá až k oběti. Ten, kdo žije, musí žít v plnosti. Znamená to předávat život a dávat vlastní život. Pokud se toto zanedbá, život se mění v absurdní parodii. Kdo ho nedává, ten jej bere, sobě i jiným – říká Hadjadj.

Podle www.radiovaticana.cz

zkušenosti, kterou umísťují pokorně vedle jiných. V tomto smyslu je možno – jak se zdá – pokračovat, zůstat křesťanem. Člověk se dále vyjadřuje křesťanskými pojmy, jejichž význam je ovšem od základu změněný: To, co bylo pro člověka pravdou, závaznou silou a spolehlivým zaslíbením, stává se jenom kulturní výrazovou formou všeobecného náboženského cítění, které je nám náhodně blízké našim evropským původem.“ (str. 10)

Co se tedy dá dělat? Nenechat se znejistit, ale nechat se nakazit vírou svatých všech časů. Oni uložili celou svoji důvěru v Ježíše Krista. Na tomto základním rozhodnutí záleží, tak jak to vyjádřil papež Benedikt XVI. na začátku své encykliky *Deus caritas est*: „Uvěřili jsme v Boží lásku – právě tímto způsobem může křesťan vyjádřit základní rozhodnutí svého života. Na počátku křesťanského života není určité etické rozhodnutí nebo ně-

jaká velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření.“ (DCE, 1)

Využijme této šance znovu se vyrovnat s tímto střetem. Postní doba nám poskytuje příležitost, abychom se vědomě otevřeli působení Trojjediného Boha, aby se stal v tomto ubohém, bezbožném světě uchopitelným. Ježíš Kristus je zachráncem lidí, On už vybojoval vítězství, život v jeho ruce je skutečně spasitelný, naplňující, obdivuhodný, obšťastňující. S Ním se mohou manželství podařit navzdory všem krizím, nepřátelství se zažehnají, rodiny navzdory všem problémům zůstanou spolu žít, velké starosti, dokonce těžká utrpení, ba i krutá smrt se dají snést...

Náš bezradný svět potřebuje Ježíše Krista – naléhavěji než kdykoliv předtím!

Z VISION 2000 - 2/2015 přeložil -mp-

Umění zemřít - Ars moriendi

Co mají společného s opravdovým uměním života vzpomínky na smrt, na rozloučení, na odpuštění hříchů a modlitby za dobrou hodinu smrti?

Hans Küng, známý profesor teologie a kritik církve, se nestýchá upozorňovat na sebe ani jako 87letý muž, trpící Parkinsonovou nemocí a pokračující ztrátou vidění, když pro veřejnost dále vydává provokativní prohlášení. Tak se v posledních letech vícekrát vyjádřil, že „nechce dále existovat ve svém vlastním stínu“ a položil otázku: „Učenec, který už nemůže psát a číst? K čemu je?“

Od kněze vysvěceného v roce 1954 bychom očekávali takovou odpověď: „Podle vědeckého poznání bychom se teď měli začít připravovat na smrt.“ Ale Küng, který se označuje jako „nikoliv životem unavený, ale života sytý“, nám podává jinou informaci: „Člověk má právo zemřít, když už nevidí žádnou naději, aby dále žil svůj život podle své vlastní představy.“ Podle toho se profesor domnívá, že si každý smí nechat zazvonit svoji vlastní poslední hodinku, dříve než tak učiní příroda nebo – zbožněji vyjádřeno – božská Prozřetelnost. Sám k tomu dává špatný příklad. V roce 2013 vstoupil do spolku EXIT a podporuje tak „Společnost pro humánní umírání v německém Švýcarsku“, jistě nezanedbatelnými finančními částkami. Podporuje ji, aby se pak od ní v zamýšleném čase nechal sám podporovat...

To je tedy Küngův osobní přínos k *ars moriendi*, k umění umírání? Právem bychom očekávali od tohoto muže, který byl tenkrát, sotva čtyřicetiletý, poradcem na 2. vatikánském koncilu, a který se od té doby setkal v duchovním světě s lidmi proslulých jmen a hovořil s nimi, že ve stáří, kdy půjde vstříc svému konci, řekne platné slovo o umírání.

Přesto ale Küngovy názory nemají vůbec nic společného s křesťanským *ars moriendi* podle traktátu z roku 1408 *De arte moriendi* Johanna Gersona, slavného kancléře pařížské Sorbonny. Zapadají spíše do názorů Římana Seneky († r. 65), který svému příteli Luciliovi radil: „Smrt ať si stanoví každý sám podle svého uvážení. Čím více podle svých sklonů, o to lépe.“ (70. dopis Luciliovi, 11-12) A ta-

ké do názorů Friedricha Nietzscheho († 1900), jehož Zarathustra říká: „Chválim svoji smrt, svobodnou smrt, která ke mně přichází, protože to chci.“

Ještě jednodušeji řečeno – Küngovy teze o člověka důstojném, volně zvoleném umírání odpovídají všeobecnému trendu současnosti, tomu hlavnímu proudu, který vyplývá ze spolupůsobení „těla,

„Bud' tedy vždycky připraven a žij tak, aby tě smrt nikdy nezastihla nepřipraveného. Mnozí umírají náhle a nečekaně. Nikdy se neví, v kterou hodinu přijde Syn člověka. Když pak nastane ona poslední hodina, začneš o celém svém uplynulém životě smýšlet zcela jinak a budeš velice litovat, žeš byl tak nedbalý a nevytrvalý.“

Tomáš Kempenský: Následování Krista, 1. kniha, 23. kapitola

světa a ďábla“, tedy ze zvrácených sklonů padlé lidské přirozenosti, vlivem narušeného prostředí (hlavně vlivem sdělovacích prostředků). A hlavně – smí se to ještě říkat? – v matoucí hře démonických mocností. Těmto silám zřejmě málo záleží na tom, aby se lidé připravovali na svoji poslední hodinku.

„Odtrhni se, křesťanská duše, od tohoto světa ve jménu Boha, všemohoucího Otce, který tě stvořil, ve jménu Ježíše Krista, Syna živého Boha, který za tebe trpěl, ve jménu Ducha Svatého, který byl na nás vylit. Dnes ještě ať jsou tobě v míru vybudovány stánky, tvůj příbytek u Boha na svatém Sionu... Vráť se zpátky ke svému Stvořiteli, který tě utvořil z jílu země... Kéž bys uviděla svého Vykupitele tváří v tvář a mohla se radovat z poznání Boha na věky.“

Z církevní modlitby při umírání „Proficiscere“

Zcela jinak je tomu u *ars moriendi* v křesťanském podání. Je to pozoruhodné umění, které se sice dlouho nacvičuje, ale jenom jednou prožije. Je to umění, na které není žádný pozemšťan expertem, protože těch vědoucích, tedy zemřelých, se na to nemůžeme zeptat.

Proto se ale Bůh sám ustanovil učitelem tohoto umění tím, že žil a zemřel jako člověk, a protože On sám nám ve svém zjevení podal vhléd do posledních věcí – do smrti a soudu, nebe, očistce a pekla. Proto máme tedy solidní výchozí pozici pro nácvik umění umírání, od základu odlišnou od těch všech filosofii života a umírání před křesťanstvím a mimo křesťanskou víru.

Základní nácvik *memento mori*, častého připomenutí blížící se smrti, byl rozšířen už mezi pohanskými mudrci. Poznali, že když si budeme stále připomínat svůj konec, pak budeme žít více při vědomí skutečnosti, budeme méně náchylní k mnoha pomýlením a zmatkům, zejména k iluzi o neohraňené době života a tvůrčí síly. Budeme také obrnění vůči ideologiím sebezbožštění. Zůstaneme namísto toho ve bdělém napětí mezi jasným vědomím, že musíme jednou zemřít, a nejistotou, kdy, kde a za jakých okolností se to stane.

Věřící křesťan nachází kromě toho v *memento mori* pramen nejhlubší vážnosti života a radostné naděje. Vážnosti života proto, že „každý člověk jednou umírá a potom bude soud“ (srov. Žid 9,27), a radostné naděje, protože „Kristus je můj život a smrt zisk“ (srov. Flp 1,21) a „žádné oko nevidělo a žádné ucho neslyšelo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují“ (srov. 1 Kor 2,9).

S přibývajícím věkem by se měl člověk připravovat myšlenkami na smrt. Měl by dospět k postoji, který můžeme označit za „rozloučení“, protože „zde na zemi nemáme trvalý domov“ (Žid 13,14), ale jsme jako „cizinci a putující“ (1 Petr 2,11), ne k něčemu stvořenému tak připoutáni, jako bychom to měli vlastnit natrvalo. A naučme se v předzvěsti smrti věci více opouštět, než si je prisvojovat. V umírání „každý den“, jak to říká Pavel (srov. 1 Kor 15,31). Z toho vyplývající odevzdanost je bezpochyby nejlepším předpokladem pro pokojné rozloučení. Přesto se domnívá mnoho podrážděně hyperaktivních nebo depre-

sivně retrospektivních starců, že takové nazírání je také ve vysokém stáří často spíše sklíčující než povzbudivé...

„A poté je soud.“ (Žid 9,27) Vyúčtování, které budeme muset jednou složit ze svého života, přináší s sebou vědomí, že *ars moriendi* se vždy týká překonávání hříchu a viny. V „Anselmových otázkách“, v zrcadle svědomí k přípravě na smrt, jehož autorem byl sv. Anselm z Canterbury, se říká kromě jiného: „Vyznáváš, že jsi žil tak špatně, že bys zasloužil za to věčný trest? – Lituješ toho? – Máš úmysl se polepšit, jestliže budeš mít ještě čas? – Věříš, že Pán Ježíš Kristus zemřel za tebe? – Děkuješ mu za milost? – Věříš, že jenom skrze jeho smrt můžeš být zachráněn?“ Od těchto otázek vede přímá cesta k upřímné, litující zpovědi, bez níž není vůbec myslitelné katolické umění umírání. Hleďte příležitost, pokud jste toho ještě schopni.

Protože od hodiny smrti závisí věčná spása, je snadno pochopitelné, abychom ji už předem zahrnuli do modlitby. Proto nás nechává církev v litanii ke všem svatým prosit, aby nás Bůh ochraňoval před náhlou a nenadálou smrtí. On není jistě žádný lstivý strůjce léček, který by nás povolával před svůj přísný soud zrovna v nepříznivém okamžiku. Obvykle to v poslední etapě pozemského života není záležitost šťastného nebo nešťastného okamžiku, ale spíše souhrn předcházejícího života. Ale nezáleží to na nás, abychom to sami vypočítali a abychom se sami s opovážlivou jistotou zvážili.

Spíše se musíme modlit o šťastnou hodinu smrti, jak se to děje v každém Zdravas, Maria („pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší“). Kdo se denně modlí růženec, prosí v něm třiapadesát-

„Bud' pochválen, můj Pane, za sestru smrt těla, které žádný živý člověk nemůže uniknout. Běda těm, kdo zemřou ve smrtelných hříších; blaze těm, které nalezne [ve shodě] s tvou nejsvětější vůlí, protože druhá smrt jim neublíží. Chvalte mého Pána a dobrořečte mu, děkujte mu a služte mu s velkou pokorou.“

Závěr Písně bratra Slunce od sv. Františka z Assisi

Počet křesťanů zabitých pro víru se loni zdvojnásobil

Počet křesťanů zabitých pro svou víru se loni téměř zdvojnásobil. Ve své nejnovější zprávě to uvádí organizace Open Doors, která sleduje pronásledování následovníků Krista na celém světě. Rok 2015 byl podle Open Doors „rokem strachu“. Celkově došlo k zintenzívnění pronásledování křesťanů, nikdy dříve nebylo na útěku z domovů tolik Kristových následovníků.

V žebříčku nazvaném World Watch List popisuje organizace 50 zemí s nejvyšší mírou pronásledování. Na prvním místě se již počtrnácté umístila Severní Korea, kde křesťané čelí zatýkání, věznění, mučení i smrti kvůli víře ve vyšší autoritu, než je vůdce země. Podle odhadů Open Doors tu je v pracovních táborech kvůli své víře internováno kolem 70 000 křesťanů. Poprvé se do první pětky zemí dostala také Eritrea, kterou *Open Doors* nazývá „africkou Severní Koreou“.

Nejčastějším důvodem pronásledování je náboženský extremismus – islámský, hinduistický a buddhistický. Islámský extremismus působí především na Středním Východě a v subsaharské Africe. Do první desítky zemí v žebříčku se poprvé dostala také Libye. Díky nárůstu radikálního hinduistického nacionalismu v Indii, kvůli němuž zůstaly útoky na kostely a pastorační pracovníky nepotrestány, se asijská země dostala do první dvacítky.

Open Doors zaznamenala 7 000 zabití křesťanů pro svou víru, což je o téměř 3 000 více než v předchozím roce. Do těchto konzervativních odhadů se

přítom nepočítají úmrtí v Severní Koreji, Sýrii a Iráku, kde neexistují přesné záznamy. Napadeno nebo poškozeno bylo zhruba 2 400 kostelů, což je více než dvojnásobek z předchozího roku. Co se týká násilí páchaného na křesťanech a křesťanském majetku, v čele žebříčku se objevují Nigérie a Středoafriká republika. Míra pronásledování vzrostla ve velké míře v Eritrei, Pákistánu, Tádžikistánu, Afghánistánu, Ázerbájdžánu a Kuvajtu. Značně se také zvýšila v Indii, Etiopii, Spojených arabských emirátech, Bangladéši, Bahrajnu, Jemenu, Keni, Indonésii a Nigérii.

Ve svém žebříčku Open Doors popisuje nejen profily jednotlivých zemí, ale i konkrétní příběhy lidí, kteří se za čísla skrývají. Například v Severní Koreji je partner organizace v kontaktu s dvanácti rodinami. „Mají pouze jednu Bibli v celé skupině a každá rodina musí čekat, až na ni přijde řada, aby si ji mohla půjčit,“ uvedl zdroj. „Ukřývají Bibli na tajném místě. Jednou za měsíc se tři rodiny scházejí, aby společně uctívaly Boha. Jednou za rok se věřící sejdou v údolí v horách.“

Křesťanství je nejrozšířenějším náboženstvím na světě, hlásí se k němu 2,2 miliardy lidí, což je skoro třetina planety. Organizace Open Doors začala v 50. letech tajně distribuovat Bibli do komunistických zemí, nyní podle vlastních údajů působí v šesti desítkách států. Celý žebříček World Watch List 2016 naleznete na www.opendoorsuk.org/persecution/.

TS ČBK, 13. 1. 2016

krát o přímluvu Matku Boží za požehnaný přechod do věčnosti! Společně s ní je patronem umírajících především sv. Josef.

Když je řeč o umění umírání, nesmíme zapomenout, že se v něm nemůžeme vycvičit sami. Církev má tisíciletou zkušenost se smrtí a s prostředky, jak ji odevzdaně přijmout a vítězně při ní obstát. Používá svátosti zpovědi, pomazání nemocných a eucharistické posily na cestu, papežského požehnání pro hodinu smrti, které je svázáno s plnomocnými odpustky, jakož i krásné modlitby doprovázení umírajících a odporoučení duše. Tyto neocenitelné pomůcky odmítá ten, kdo – jako ten politováníhodný

kněz Hans Küng – chce sám svoji smrt inscenovat ve vlastní režii...

Za mého seminárního studia vystoupil jednou náš spirituál, profesor Leopold Nestmann, před nás a řekl nám se zářícím obličejem: „Přeji vám dobrou hodinu smrti!“ A když zpozoroval naše ohromené tváře, dodal: „Nic lepšího vám opravdu nemohu přát.“ *Ars moriendi* je mým osobním příspěvkem k tomu nejlepšímu a také shrnutím umění umírání, tohoto opravdového umění života.

Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 11/2015 přeložil -mp-

Poselství Svatého otce Františka k postní době 2016 - dokončení ze str. 2

„vtěleným Milosrdenstvím“ (*Misericordiae Vultus*, 8). Ježíš z Nazareta je synem Izraele se vším všudy, a to až tak, že vtěluje ono vnitřní naslouchání Bohu, které od každého žida vyžaduje *šema*, jež je do dneška srdcem smlouvy Boha s Izraelem: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.“ (Dt 6,4-5) Boží Syn je Snoubencem, který činí vše pro to, aby si získal lásku Snoubenky; poutá Ho k ní jeho bezpodmínečná láska, jež se zviditelní tím, že se s ní navěky zasnoubí.

To je pulzující srdce apoštolského *kerigmatu*, v němž má Boží milosrdenství ústřední a základní místo. Ono je „krásou spásnou lásky Boží zjevené v Ježíši Kristu, jenž zemřel a vstal z mrtvých“ (*Evangelii gaudium*, 36), je tím prvním hlásáním, kterému „se má ve všech etapách a momentech katecheze stále znovu naslouchat a jež se má různými způsoby hlásat“ (*tamtéž*, 164). Milosrdenství „je výrazem Božího zacházení s hříšníkem, kterému nabízí další možnost nápravy, obrácení a víry“ (*Misericordiae Vultus*, 21), aby tak znovu navázal vztah s Bohem. V Ježíši ukřižovaném jde Bůh až tak daleko, že chce dosáhnout hříšníka na místě jeho nejkrajnější vzdálenosti, právě tam, kde se ztratil a odloučil od Něho. Dělá to v naději, že tak konečně obměkčí zatvrzelé srdce své Snoubenky.

3. Skutky milosrdenství

Boží milosrdenství proměňuje srdce člověka, dává mu zakusit věrnou lásku, a tím jeho samého uschopňuje k milosrdenství. Stále novým zázrakem je to, že Boží milosrdenství může vyzařovat do života každého z nás, motivovat nás k lásce k bližnímu a dávat impuls k tomu, co církevní tradice nazývá skutky tělesného a duchovního milosrdenství. Připomínají nám, že naše víra se vyjadřuje konkrétními každodenními skutky, které mají za cíl pomáhat našemu bližnímu na těle i na duchu a podle kterých budeme souzeni: dávat mu jíst, navštěvovat ho, utěšovat, vzdělávat. Proto si vroucně přeji, „aby křesťanský lid během Svatého roku přemýšlel o *skutcích tělesného a duchovního*

ho milosrdenství. To bude způsob, jak probouzet naše svědomí často ukolébané tváří v tvář dramatu chudoby a jak hlouběji pronikat k jádru evangelia, kde Boží milosrdenství upřednostňuje chudé“ (*tamtéž*, 15). V chudém se totiž Kristovo tělo „stává znovu viditelným coby tělo, které je zmučené, bolavé, zbité, podvyživené a na útěku..., abychom jej rozpoznali, dotýkali se jej a poskytovali mu péči“ (*tamtéž*). Nevidané a pohoršující tajemství utrpení nevinného Beránka, pokračující v dějinách: hořící keř nezištné lásky, před níž si jako Mojžíš můžeme jen zout opánky (srov. Ex 3,5) – tím spíše, když chudým je bratr nebo sestra v Kristu trpící kvůli své víře.

Před takovou láskou silnou jako smrt (srov. Pis 8,6) se tím nejubožejším chudákem jeví být ten, kdo sám sebe za takového nepovažuje. Myslí si, že je bohatý, ale ve skutečnosti je nejchudší z chudých. Je takový, protože je otrokem hříchu, který ho nutí, aby bohatství a moc používal nikoli ke službě Bohu a druhým lidem, ale k tomu, aby v sobě potlačoval vědomí, že ani on není ničím jiným než ubohým žebrákem. Čím větší jsou bohatství a moc, jimiž disponuje, tím větší může být jeho klamně zaslepení. Může dojít až tak daleko, že ani nebude chtít vidět chudého Lazara, který žebra u dveří jeho domu (srov. Lk 16,20-21) a je obrazem Krista, jenž si v chudých vyprošuje naše obrácení. Lazar je tou možností k obrácení, kterou nám Bůh nabízí a kterou možná my ani nevidíme. Toto zaslepení je doprovázeno pyšným blouzněním o všemohoucnosti, v němž se neblaze ozývá ono ďábelské „budete jako Bůh“ (Gn 3,5), které je u kořene každého hříchu. Takové blouznění může nabýt i sociální nebo politické podoby, jak to ukázaly totalitní režimy 20. století a jak to dnes ukazují ideologie unifikovaného technicko-vědeckého myšlení, které se snaží učinit Boha bezvýznamným a člověka chtějí zredukovat na manipulovatelnou masu. A zároveň to mohou ukazovat i struktury hříchu spojené s falešnými rozvojovými modely založenými na zbožštění peněz. Ty vedou ke lhotejnosti bohatších lidí a společnosti k osudu chudých, před nimiž zavírají dveře a dokonce je nechťejí ani vidět.

Postní doba letošního Svatého roku je tedy časem příhodným pro to, abychom díky naslouchání Slovu a konání skutků milosrdenství konečně vyšli ven ze svého existenčního odcizení. Jestliže se skrze skutky tělesného milosrdenství dotýkáme Kristova těla v bratřích a sestřích, kteří potřebují, abychom jim dávali najíst, oblékali je, ubytovávali je a navštěvovali, pak skutky milosrdenství duchovního – radit, vyučovat, odpouštět, napomínat, modlit se – se dotýkají bezprostředněji toho, že jsme hříšníci. Tělesné a duchovní skutky proto nelze oddělovat. Právě tím, že se hříšník v ubožákovu dotýká Kristova těla, může dostat dar pochopení, že on sám je ubohý žebrák. Na této cestě si také „pyšní“, „mocní“ a „bohatí“, o nichž hovoří *Magnificat*, mohou uvědomit, že jsou bez vlastní zásluhy milováni Ukřižovaným, který i pro ně umřel a vstal z mrtvých. Pouze v této lásce se nachází odpověď na žízeň po nekonečném štěstí a lásce, o níž si člověk klamně myslí, že ji může utišit pomocí idolů vědění, moci a vlastnění. Existuje však trvalé nebezpečí, že kvůli stále neprodyšnější uzavřenosti před Kristem, který v chudém i nadále tluče na dveře a na srdce, skončí ti pyšní, bohatí a mocní tak, že se sami odsoudí k pádu do oné věčné propasti, již je peklo. Proto znova zaznívají zkormoucená Abraháмова slova, určená jak jim, tak i nám všem: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou.“ (Lk 16,29) Takovéto činorodé naslouchání nás nejlépe připraví na oslavu konečného vítězství zmrtvýchvstalého Snoubence nad hříchem a nad smrtí. On si přeje očistit svoji Snoubenku, která očekává jeho příchod.

Nepropásněme tuto postní dobu jako čas příhodný pro obrácení! Prosme o ně na mateřskou přímluvu Panny Marie, která před velikostí Božího milosrdenství, jež se jí dostalo bezplatně, jako první poznala svou nepatrnost (srov. Lk 1,48) a vyznala, že je pokornou služebnicí Páně (srov. Lk 1,38).

*Ve Vatikánu 4. října 2015,
svátek sv. Františka z Assisi*

František

Zbožné sdružení tranzitu svatého Josefa

Dne 17. února 1913 bylo v Římě založeno „Zbožné sdružení tranzitu svatého Josefa“, patrona dobré smrti. Už o rok později papež Pius X. povýšil toto hnutí na arcibratrstvo, protože hnutí mělo mimořádně velký počet členů. Prvořadým cílem tohoto hnutí je modlitba – na přímluvu svatého Josefa, patrona umírajících, vyprosít milost „svatě smrti“ pro všechny, kdo brzy zemřou, především však pro ty, za které se nikdo nemodlí.

Když byl 23. října 2011 don Luigi Guanella papežem Benediktem XVI. svatořečen, mělo jeho dílo *Zbožné sdružení tranzitu svatého Josefa*, patrona dobré smrti, po celém světě milion členů. Vznik tohoto díla inspirovala jeho velká, bezmezná důvěra k svatému Josefovi a především jeho dobrotivé otcovské srdce, které chtělo pomáhat všem, kdo jsou v nouzi. Není to snad tak, že na mnoha místech naší země jsou v největší nouzi právě ti, kdo stojí na prahu věčnosti? Kolik lidí, často úplně opuštěných, musí odejít z tohoto světa bez pomoci kněze, bez zaopatření svátostmi! A přitom jde v těchto hodinách o všechno, o věčný život.

Don Luigi nechal v jedné městské části Říma nedaleko Vatikánu postavit kostel a zasvětil ho Zesnutí svatého Josefa. Bylo to v době, kdy v něm stále více narůstala touha, aby mohl být přítomen u co největšího počtu umírajících. Když už umírající nemohou být obklopeni srdečnou láskou svých nejbližších přátel a příbuzných, chtěl je aspoň on svoji modlitbou provázet v této nejtěžší a nejdůležitější hodině jejich života. Když don Guanella

předložil papeži Piovi X., svému osobnímu příteli, tuto ideu o bratrstvu, Svatý otec byl jeho projektem nejen nadšen, ale chtěl být i prvním členem tohoto díla. A tak se také stalo.

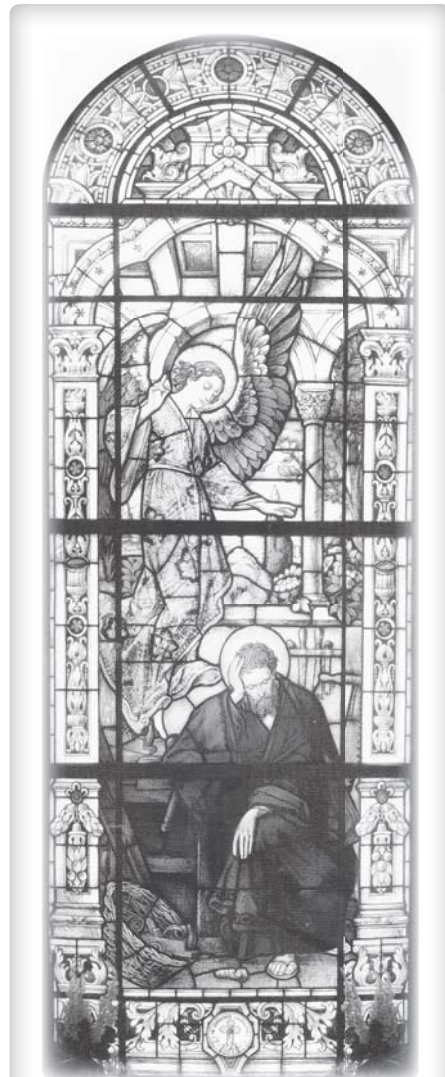
Při myšlence na nespočetné oběti první světové války hledali duchovní synové dona Gaunelly možnosti, jak by se dalo ještě intenzivněji pomáhat. Navrhli tzv. ustavičnou mši svatou, zvláštní formu duchovní pomoci umírajícím, „aby nebyl nikdo zatracen“. Tak jim to vštěpoval do srdce don Guanella. Každý kněz, který se chtěl podílet na tomto díle milosrdenství, měl výhradně za umírající odsloužit jednou do roka mši svatou v tom dni, který mu byl přidělen. Již velmi brzy se přihlásili kardinálové, biskupové a kněží z celého světa. Od roku 1917 aktivně podporovali tento nápad všichni papežové. Papež Benedikt XV. se sám chopil iniciativy a dodatečně slavil první mši svatou v měsíci právě na tento úmysl. V roce 1981 se i Jan Pavel II. zavázal, že každého 26. května věnuje umírajícím všechny poklady milosti mše svaté a bude prosit svatého Josefa, aby stál při nich jako jejich otec a patron.

Kromě apoštolátu přímluvy za umírající a „ustavičné mše svaté“ má sdružení ještě další cíl, a tím je šíření úcty k svatému Josefovi a následování jeho ctností.

* * *

Don Luigi Guanella (1842–1915), zakladatel dvou řeholních společenství (Služebníků lásky a kongregace Dcer Panny Marie od Prozřetelnosti), byl jako salesián tři roky formován samotným Donem Boskem. Od něho se naučil důvěřovat Boží prozřetelnosti a objevil také svoji lásku k chudým, především k bezdomovcům, k lidem s duševními či tělesnými poruchami, k lidem s Downovým

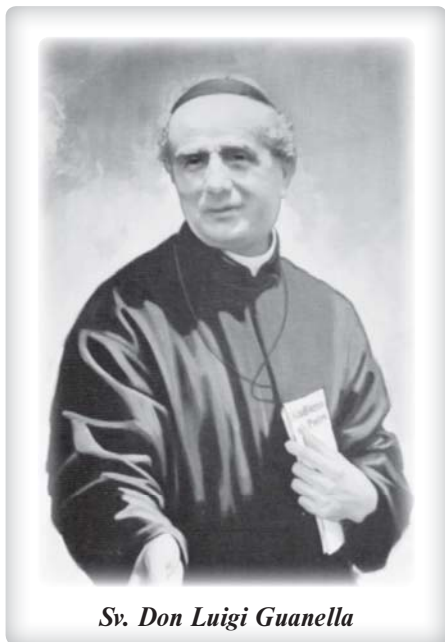
Podrobnější informace o tomto zbožném bratrstvu lze najít na <http://www.piaunione-deltransito.org/pia/it/>. V České republice podle dostupných informací sdružení neexistuje, nejbližší je na Slovensku – viz <http://www.kapucini.sk/?show=583>.

Okno v kostele sv. Josefa Vítězného v Římě

syndromem a k lidem s různými jinými neduhy. V dnešní době pokračují v tomto díle jeho duchovní děti v 20 zemích na čtyřech kontinentech.

*Z Vítězstvo Srdca 106/2015
přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)*

Sv. Don Luigi Guanella

Být pro umírající matkou

Angličanka Mary Potterová (1847–1913) byla v roce 1988 papežem Janem Pavlem II. vyhlášena za ctihodnou. Během svého života založila institut řeholnic, který se věnuje péči o umírající. Vzorem pro Malé společnosti Mariiny je trpící, přimlouvající se a prosící Matka Boží na Kalvárii.

Mary Potterová vyrůstala v Newingtonu (jižně od Londýna), šťastná a ochraňovaná rodinou, která konvertovala ke katolické víře. V 19 letech cítila řeholní povolání a vstoupila k milosrdným sestřím v Brightonu. Vzorová novicka však po necelém roce onemocněla a s vážnou nemocí srdce se vrátila domů. Následujících sedm let strávených doma bylo pro 22letou Mary tvrdou přípravou na její budoucí misi.

Mary, trápena bolestmi, trávila doma denně mnoho hodin v modlitbě před křížem. Trpká skutečnost samoty a izolace v ní vzbudila naléhavou potřebu starat se o osamělé umírající a vnučka jí dokonce myšlenku na samostatný řád, který by těmto lidem pomáhal. Právě v té době se jí dostala do rukou kniha *O pravé mariánské úctě* od sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, která rozhodujícím způsobem poznamenala jak její soukromý život, tak i její budoucí dílo. Vědomě se zasvětila Panně Marii a už v krátké době dosáhla obdivuhodné duchovní zralosti.

V roce 1874 pocítila Mary Potterová silné a naléhavé vnitřní nutkání, aby se modlila za umírající, když jsou v největší nouzi. Později sama píše: „Umírající potřebují naši modlitbu dnes. Zítřka už může být pozdě! ... Máme zodpovědnost... hříšníci leží na smrtelném loži, duše odcházejí do ztracení. Cítím, jako by mi patřily, a nemohu strpět, že mi je berou. Bylo by to pro mne hrozné a nesnesitelné, kdybych jim nemohla pomoci. S Boží pomocí to ale dokážu.“

V té době pocítovala 27letá Mary Boží volání, aby sama založila dílo, jehož naléhavost a nezbytnost již poznala. Při modlitbě uslyšela Mary jasná slova Panny Marie: „Je to moje vůle, ty skutečněš toto dílo.“ A Pán jí zřetelně přikázal: „Uctivej Srdce mé Matky!“

Tak se stalo mateřské Srdce Panny Marie patronem nového řádu. Mary chtěla ve svém budoucím apoštolátu následovat Mariinu lásku, která upřednostňovala umí-

rající: „Být jedno v Mariině Srdci.“ Tak později znělo motto sester, jejichž společenství se nazývá *Malá společnost Mariina*, aby připomínaly malý zástup, který na Kalvárii věrně setrval u umírajícího Spasitele, docela blízko Matce Boží. „Srdce Panny Marie. Předrahá krev. Duch Svátý. Tímto musíš bojovat a zvítězit!“ – to bylo zakladatelce řádu vloženo do srdce jako křišťálově jasné přesvědčení.

Její duchovní vůdce, i když zpočátku souhlasil, z ničeho nic zavrhl její plány jako „mylnou představu – klam“. „Moje duše byla probodena tím nejbolestnějším způsobem,“ píše mladá žena, která upadla do vnitřní temnoty a znovu smrtelně onemocněla. Mary však měla neochvějnou důvěru a tři roky s velkou odevzdaností nesla toto svoje vnitřní utrpení: „Kéž by moje bolest mohla pomoci aspoň jedné duši v její smrtelné nouzi.“ Až počátkem roku 1877 dostala konečně od nottinghamského biskupa Bagshawa povolení pro založení institutu.

Když se na okraji města našla „vhodná“ budova (byla to už téměř rozpadlá továrna na výrobu punčoch), jmenoval biskup 29letou Mary první představenou a podle jejího přání zasvětil klášter

Matka Mary Potterová

Mary Potterová

mateřskému Srdci Panny Marie. Matka Mary se se svými společnicemi a „s horlivostí, která neznala mezí,“ hned pustila do vyhledávání chudých a nemocných, aby se o ně starala. Současně ale připomínala sestřím jejich skutečný apoštolát: „Víte, že prvořadým cílem založení naší společnosti není péče o nemocné, jak si to mnozí myslí... Prvním a nejdůležitějším úkolem každé sestry je péče o duši umírajícího... Těto duši musí být matkou a při všech službách trpícímu navenek se nesmí v srdci přestat modlit, ustavičně se modlit... Ano, naším prvním cílem je být obrazem Kalvárie... pozorně se starat o našeho milého Pána v osobě našeho pacienta. Když se mu snažíme ulevit, myslíme na Ježíšovy rány, na Ježíšovu vyčerpanost. Dělejte všechny malé činnosti – ať už natřást polštář, podat ubožákovu sklenici vody, anebo nemocného umýt a osvěžit vodou –, jako byste to dělaly samotnému Ježíši.“

V každém okamžiku dne by všude, na celém světě měly sestry stát u loží umírajících a měly by jim vyprošovat milost obrácení a věčné spásy: „Myslete na starostlivou matku a na její touhu: Co všechno by udělala, jen aby ulehčila svému dítěti na těle a na duši v jeho smrtelné tísní! ... Ó, co všechno by udělala Panna Maria! Pomoz jí přece... a zaujmi její místo u smrtelného lože jejich dětí.“

Žel, již po několika týdnech bylo stále zřejmější, že jinak velmi ochotný a dobrosrdečný biskup Bagshawe téměř zničí toto mladé dílo tím, že v něm zdůrazňoval pouze aktivitu. Matka Mary, která tuto nepřijatelnou situaci dlouhý čas tiše snášela, těžce onemocněla rakovinou prsu a vi-

► děla pouze jediné východisko: ona sama musí o uznání svého díla poprosit přímo Svatého otce. Zcela oslabena se jako 34letá vydala v říjnu 1882 na cestu do Říma. Během cesty překonala dva těžké srdeční infarkty. Již brzy se jí pak naskytlá příležitost, aby Svatému otci Lvovi XIII. předložila úmysl svého institutu. Svatý otec byl otevřený myšlenkám nového institutu a zakladatelce dokonce řekl: „Proč se vracet do Anglie? Brány Říma jsou vám otevřeny.“ A Matka Mary zůstala.

V roce 1883 začala spolu se svými pěti sestrami působit především mezi anglickými obyvateli města. Zapálení a horlivost pomáhat umírajícím učinily z předvídativé Mary Potterové skutečnou předchůdkyni v oblasti péče o nemocné. V Římě otevřela pro ošetřovatele první školu, kterou vedly sestry, a zřídila první moderní nemocnici, v níž vedle nemocných přednostně přijímaly umírající. Kvalifikovanou péčí modrých sester (jak je lidé laskavě nazývali kvůli modrému závoji) o nemocné si už brzy cenili tak vysoko, že je zvali i do Florencie a Milána. Boží prozřetelnost to v následujících letech zařídila tak, že se – díky vděčným a bohatým pacientům – rostoucímu zástupu sester otvíraly dveře v Austrálii, Irsku, Americe a v jiných anglicky hovořících zemích, aby také zde mohly založit nové domy svého institutu. Uprostřed nezištného účinkování této společnosti přetrpěla Mary Potterová, duše tohoto díla, znovu těžké zdravotní krize. Dokonce musela bojovat o život, ale přitom vždy myslela na nouzi umírajících: „Duše, která musí bez víry přetrpět to též... co se s ní stane?“

Dne 31. května 1886 dostaly Malá společnost Mariina a její 38letá představená konečně vytoužené papežské uznání. I přes mnoha významná setkání s vysokými vatikánskými hodnostáři, kteří její dílo velmi podpořili, láska Matky Mary vždy přednostně patřila nemocným a umírajícím, kteří ji pocítovali až do poslední chvíle. V blízkosti Lateránu v Římě pro ně dala postavit impozantní nemocnici a pojmenovala ji *Nemocnice - Kalvárie*.

Sama Mary Potterová, nemocná rakovinou, strávila poslední roky jako invalidní, téměř nevy-

◀ Socha v zahradě nemocnice Kalvárie v Římě

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I dne vás všechny zvu k modlitbě. Bez modlitby nemůžete žít, neboť modlitba je řetěz, který vás přibližuje k Bohu. Proto, děti moje, v pokoře srdce se vraťte k Bohu a jeho přikázáním, abyste celým srdcem mohli říci: Jako v nebi, tak ať je i na zemi. Vy jste, děti moje, svobodní, abyste se ve svobodě rozhodli pro Boha nebo proti Němu. Hledte, kde vás satan chce zatáhnout do hříchu a otroctví. Proto, děti moje, vraťte se k mému Srdci, abych vás mohla vést k mému Synu Ježíši, který je cesta, pravda a život. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Mežugorje 25. ledna 2016

cházející z malé cely mateřského domu, který byl součástí objektu. Ale navzdory všemu byly její dveře vždy otevřeny těm, kdo u ní hledali radu. Mary Potterová všechno v tichosti darovala „svým“ umírajícím, dokud ona sama 9. dubna 1913 v pokoji a bez smrtelného boje, ale s hlasitým výkřikem jako Spasitel na kříži, nepřekročila bránu věčnosti. Tak se při smrti 65leté Mary uskutečnilo to, o čem byla vždy přesvědčena: „Nic nám nepřipraví takovou měkkou postel jako to, že jsme se po celý život denně a s láskou modlili za umírající daného dne.“

* * *

Mary Potterová jako prorocká žena pochopila smysl zasvěcení Panně Marii tak hluboce, že se během posledních deseti let života u dvou papežů zasazovala za zasvěcení církve a světa mateřskému Srdci Panny Marie a byla přesvědčena o tom, že „Maria se projevila jako Matka, velmi zázračným a lidsky nyní nepředstavitelným způsobem.“

Svoji Bohem darovanou, nadčasovou spiritualitou by byla Mary Potterová ideální patronkou katolického hospicového hnutí...

Pramen: Father Patrick Dougherty, Mother Mary Potter. Foundress of the Little Company of Mary, Sands & Co Ltd., London 1961

Z Vítězstvo Srdca 106/2015 přeložil -dd-

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

Písmo přece říká: „Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.“ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť „každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen“.

Evangelium - Lk 4,1-13

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha Svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl, a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk.‘“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!‘“ Potom ho (ďábel) zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, takže tě ponosou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.‘“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!‘“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

Suma o darech svatého Josefa (14)

PRVNÍ ČÁST

Kapitola IX:

Dar posvěcení v mateřském lůně

Ohledně daru posvěcení svatého Josefa v mateřském lůně se nabízí trojí řešení: že se v tomto případě jedná o pouhou domněnku, nebo o zbožné tvrzení, či o tvrzení katolické víry.

Abychom to jasněji pochopili, je třeba mít na mysli, že máme čtyři rody toho, o čem předpokládáme, že se týká víry: dva jsou krajní a dva jsou mezi nimi, složené z těchto krajních.

K prvnímu rodu náleží to, co je zcela jisté, výslovně určené a co se nazývá katolické. To se týká toho, co je obsaženo v Písmu svatém chápaném podle literárního smyslu. V tomto smyslu říká sv. Jan Damašský: „Všechno to, co je předáváno skrze Zákon, proroky, apoštoly a evangelisty, přijímáme, uctíváme a poznáváme bez dalšího vypytování se.“ A totéž praví sv. Augustin ve svém listě sv. Jeronýmovi: „Jen knihám Písma svatého, které se nazývají kanonickými, naučil jsem se vzdávat takovou úctu, že naprosto pevně věřím, že žádný jejich spisovatel nenapsal nějaký omyl.“⁽¹⁾

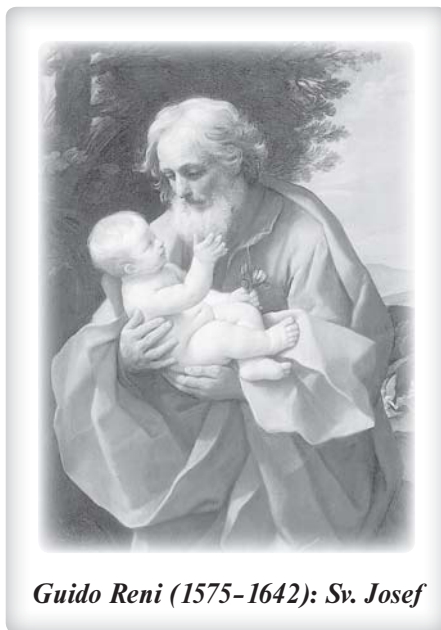
K druhému rodu náleží to, co je zcela nejisté. Může to být nejisté co do autority a co do obsahu, což se jednoduše nazývá apokryfem, nebo to může být jisté co do obsahu a nejisté co do autority, což nazýváme apokryfem relativně.⁽²⁾

K třetímu rodu náleží to, co se neopírá ani o výslovné tvrzení Písma svatého, ani o nutné rozumové důvody a ani to není jasné svou vlastní zřejmostí, co však může být dosvědčeno některými pravděpodobnými důvody. To nazýváme domnělým a takovými domněnkami jsou mnohé názory učitelů.

K čtvrtému rodu náleží to, co není výslovně vyjádřeno v Písmu svatém a ani není jasné svou zřejmostí, co však vyplývá z Písma a je dosvědčeno silnými důvody a čemuž neodporuje žádná autorita Písma a žádný pádný důvod. To je to, o čem říkáme, že tomu můžeme zbožně věřit.

Ríkám tak, že to, že svatý Josef byl posvěcen v mateřském lůně, není katolickou

pravdou. Netvrdí to totiž ani Písmo svaté, ani nás o tom nepřesvědčují nutné rozumové důvody a ani to neurčila římská církev, ke které se máme vždycky utíkat, když nevíme a hledáme, zda něco náleží ke katolické víře, jak to máme v *Gratiánově dekretu*.⁽³⁾

Guido Reni (1575–1642): Sv. Josef

To, že svatý Josef byl vpravdě posvěcen v mateřském lůně, náleží tedy k tomu, co je domnělé nebo co se může zbožně věřit.⁽⁴⁾ To je dosvědčeno následujícími důvody:

Za prvé, veškeré posvěcení v mateřském lůně bylo buď kvůli budoucí vynikající důstojnosti posvěceného, nebo protože bylo zaměřeno ke Kristu, svatému

svatých. To obojí však vyniká ve svatém Josefovi. Byl totiž podle svědectví Ducha Svatého spravedlivý⁽⁵⁾ a předněji a bezprostředněji než všichni ostatní mužové zaměřen ke Kristu. Proto se jeví, že svatý Josef byl posvěcen v mateřském lůně.

Za druhé, o Jeremiášovi čteme, že byl posvěcen v mateřském lůně kvůli jasnějšímu prorockví o příchodu Krista. Proto stejně můžeme tvrdit, že svatý Josef byl posvěcen kvůli nejjasnějšímu poznání Krista, které měl více než všichni mužové.

Za třetí, jestliže věříme, že Jan Křtitel byl posvěcen v mateřském lůně, protože ukázal na Krista prstem, proč bychom neměli věřit, že také svatý Josef byl posvěcen, protože téhož Krista vychovával?

To potvrzuje apoštol, když v třetí kapitole svého prvního [správně druhého] listu Korintánům (v. 6) říká: „Učinil nás spolehlivými služebníky.“ Jestliže posvětil své služebníky, proč by neposvětil toho, který byl pokládán za jeho otce, aby byl pokládán za spolehlivého otce, a skutečně jím byl?

Za čtvrté, jestliže věříme, že Matka byla posvěcena v mateřském lůně v tak velkém stupni svatosti kvůli důstojnosti Syna,⁽⁶⁾ proč bychom nemohli věřit, že také Josef byl posvěcen nějakým stupněm svatosti, když byl od Boha vyvolen k tomu, aby byl nazýván Božím otcem?

Navíc to odpovídá rovnosti manželského svazku svaté Panny a Josefa, i když bylo vhodné, aby nejsvětější Panna v mnoha jiných věcech více vynikala.

Vedle toho andělé určení k božské službě zářili veškerou čistotou a svatostí

Poznámky:

⁽¹⁾ *Epistola* 31, cap. 1: PL 33, sl. 277. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Autor zde uvádí klasické rozlišení mezi tím, co je něčím jednoduše (*simpliciter*), a co je něčím relativně neboli vzhledem k něčemu (*secundum quid*), v tomto případě vzhledem k tomu, jak je apokryfem. Podobně ten, kdo má dobrou vůli, je dobrý jednoduše, zatímco ten, kdo je dobrý ve znalosti angličtiny, je dobrý relativně čili vzhledem k něčemu, totiž vzhledem ke znalosti angličtiny. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Podle našeho autora tvrzení o posvěcení sv. Josefa v mateřském lůně nenáleží k tomu, co označil jako první rod. Na konci odstavce se odvolává na církevní právo, tj. na jeho sbírku nazývanou *Gratiánův dekret*, přesněji

na 23. otázku, 4. kapitulu *Quoties* a kapitulu *Haec est*. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Tvrzení o posvěcení sv. Josefa v mateřském lůně náleží tudíž podle našeho autora buď k tomu, co označil jako třetí rod, nebo k tomu, co nazval čtvrtým rodem. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Srov. Mt 1,19. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ Maria byla posvěcena ve velkém stupni svatosti v tom smyslu, že už v samotném okamžiku svého početí byla uchráněna dědičné viny a omilostněna, jako to vyznáváme v tajemství jejího neposkvrněného početí. [pozn. překl.]

⁽⁷⁾ Jean Gerson (1363–1429) byl významný teolog na pařížské univerzitě a velký ctitel sv. Josefa. [pozn. překl.]

Papež František uznal mučednictví rodáka od Svitav

Papež František schválil dekret o mučednictví Sudetoněmce Unzeitiga, přezdívaného jako „Anděl z Dachau“. P. Unzeitig zemřel roku 1945 na skvrnitý tyfus poté, co v koncentračním táboře dobrovolně navštěvoval bloky s nemocnými lidmi.

Vydáním dekretu o mučednictví sudetoněmeckého kněze se otevírá cesta k jeho blahorečení. Dekret vydává vatikánská Kongregace pro svatořečení, jejich vydání však schvaluje papež. Podle řeholní Kongregace marianhillských misionářů, jejímž byl světec členem, není termín blahorečení ještě stanoven.

„Je to přirozeně vrchol pro naše společenství,“ komentoval zprávu o uznání mučednictví představený řádu v Německu P. Michael Mass. Celosvětový představený P. Damian Weber k tomu uvedl: „Misionář je ten, kdo je poslaný, mučedník je svědek. Páter Engelmar byl obojím. Dokázal být poslem, aby vydal radikální svědectví o Božím přiblížení se k nám, lidem. A tak se postupně sám stal darem pro své bližní.“

Hubert Unzeitig byl sudetský Němec, který se narodil 1. března 1911 v Hradci nad Svitavou (tehdy Greifendorf), uprostřed převážně německého jazykového ostrova severně od Brna. Jeho největšími městy byly Svitavy a Moravská Třebová. (Ve Svitavách se v roce 1908 narodil také Oskar Schindler, zachránce více než tisíce Židů před holocaustem.)

V roce 1927 se rozhodl stát se knězem a misionářem a rok poté odešel do Reimlingenu v Německu, kde vstoupil do Kongregace marianhillských misionářů s řeholním jménem Engelmar.

Kněžské svěcení přijal po studiích ve Würzburgu 6. srpna 1939. Po začátku

války byl přidělen do Horního Rakouska do Riedeggu v diecézi Linec. Po několika měsících přišel do vesnice Zadní Zvonková (Glöckelberg) nedaleko Horní Plané, kde působil jako farář. Dne 21. dubna 1941 byl zatčen na základě udání místních agentů, kteří ho obvinili ze „záluďného vyjadřování“ při kázání a z „obraný Židů“.

Již 3. června 1941 byl třicetiletý P. Unzeitig poslán do Dachau u Mnichova. Jako duchovní, a tudíž politický vězeň, zde

P. Engelmar Unzeitig

dostal červené látkové trojúhelníky, které musel nosit na svém oděvu, a byl umístěn v tzv. „kněžském“ bloku 26. Nacházelo se zde zhruba 2 700 duchovních, většinou katolíků, z nichž zde později více než tisíc zemřelo.

P. Engelmar se v hrůzách koncentračního tábora choval jako statečný muž a křesťan. Protože se jako budoucí misionář naučil rusky, sloužil především rus-

kým zajatcům. V jednom ze svých dopisů sestře píše: „Nic nám nedokáže vzít klidnou jistotu, že my všichni se cítíme v bezpečí Boží dlaně, jak o tom hovoří svatý Pavel: Ať už žijeme či jdeme na smrt, patříme Pánu! Veškeré naše konání, veškerá naše vůle i možnosti, co jiného je to než Jeho Milost, která nás nese a vede... Láska znásobuje síly, činí nás vynalézavými, činí nás vnitřně svobodnými a šťastnými.“

Na konci roku 1944 se v Dachau rozšířila epidemie skvrnitého tyfu a nemocní umírali bez pomoci po stovkách, protože do nakažených bloků nikdo nechtěl chodit. V této situaci vyzvalo táborové vedení, aby se přihlásili dobrovolníci, kteří by šli především duchovně pečovat o nemocné. Bylo ovšem zřejmé, že kdo se přihlásí, s největší pravděpodobností se již nikdy nevrátí. Dobrovolně se přihlásilo 20 kněží, 10 Němců a 10 Poláků, a mezi nimi i P. Unzeitig. Pouze dva dobrovolníci tuto nejobětavější službu bližnímu přežili. P. Engelmar Unzeitig přinesl nejvyšší oběť, svůj vlastní život, z lásky k bližnímu, která je výrazem lásky k Bohu. Zemřel 2. března 1945, den po svých 34. narozeninách a jen několik týdnů před tím, než koncentrační tábor Dachau osvobodila americká armáda.

Diecézní fázi beatifikačního procesu zahájil biskup Paul-Werner Scheele z Würzburgu dne 26. června 1991 a po jejím uzavření v roce 1999 byly dokumenty odeslány do Vatikánu.

Zdroj životopisu: Buben M., Kučera R., Kukla O., Svatí spojují národy. Praha, Panevropa 1995

Ondřej Mléčka, TS ČBK, 22. 1. 2016

▶ odpovídající jejich přirozenosti, aby byli hodni takovéto služby. Josef však byl mezi všemi muži a mezi blaženými duchy vyvolen Bohem k tomu, aby Božímu Synu poskytoval rodinnou službu. Proč bychom tedy neměli říkat, že byl posvěcen v mateřském lůně, když to neodporuje přirozenosti pocházející od Adama?

To se potvrzuje tím, že Josef byl první, kterého Duch Svatý v Novém zákoně svatořečil, když ho nazývá spravedlivým, jak se to uvádí v první kapitole Matoušova evangelia (v. 19).

Nechybějí pak zbožní věřící, kteří tvrdí, že sv. Teofil napsal, že Josef byl nejsvětější od mateřského lůna, a že sv. Jan Zlatoústý říkal, že Josef byl třikrát svatý: v lůně, v životě a ve smrti. Také Jean Gerson⁽⁷⁾ v jednom kázání o narození svatě Panny praví, že v jeruzalémském oficiu složeném ke cti svatého Josefa je obsaženo, že byl posvěcen v mateřském lůně, jako byl posvěcen Jan Křtitel.

Přestože jsem řečená tvrzení nečetl ani v Teofilovi, ani v Janu Zlatoústém, jejichž jednotlivými díly jsem se

pečlivě nezaobíral, souhlasím s těmi, u nichž jsem to četl, protože jejich vyznání a spisy dokazují, že nejsou nevěrohodnými svědky.

(Pokračování)

*Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP*

Pondělí 15. 2. 2016

6:05 Můj Bůh a Walter: Život z Krista 6:25 Tam, kde již 10 let naplňují dny životem 6:45 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 6:55 Arbitráž 7:20 V pohorách po horách (7. díl): Velký Roudný 7:25 Frano z Malesie 7:50 Cesta na přehlídku církevních škol 8:05 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 8:45 Práce Charity v Mexiku 9:05 Mezi pražci (45. díl): Únor 2016 9:45 O létajícím faráři 10:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nabízkou 10:25 Ars Vaticana (30. díl) 10:35 BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – o Panně Marii Guadalupské 10:50 Přejeme si... 11:10 O Adolfině Tačově 11:20 Bible pro nejmenší: Šalamoun 11:25 Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně 11:30 Papež František v Mexiku: Návštěva dětské nemocnice v Mexiko City [P] 12:30 Záznam koncertu pěveckého sboru Stojanova gymnázia Velehrad 13:05 Karmelitky z Nenshatu 13:20 V souvislostech (128. díl) 13:45 Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně 14:50 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman – Závislost a nezávislost v manželství 16:00 Terra Santa News: 10. 2. 2016 16:20 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Tvář Otcova milosrdenství (Lk 4,14–21) 17:00 Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně 17:05 Bible pro nejmenší: Eliáša 17:15 Papež František v Mexiku: Mše svatá s domorodými komunitami [L] 19:30 Přejeme si... 20:00 Dům ze skla? (8. díl): Debata nad situací v církvi dnes [L] 21:00 Vezmi a čti: Únor 2016 [P] 21:15 Vatican magazine (849. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:50 Na pořadu rodina (5. díl): Děti na zemi i v nebi 22:50 Mariánské korunovace v dějinách 23:15 ARTBITR – Kulturní magazín (12. díl): S překladatelkou Jarkou Vrbovou 23:25 Missio magazin: leden 2016 0:30 Vatican magazine (849. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 16. 2. 2016

6:05 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 6:15 Má vlast: Prostějov I. 7:15 Můj Bůh a Walter: Život z Krista 7:35 V souvislostech (128. díl) 8:00 Pod lampou 10:00 Vatican magazine (849. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Práce Charity v Mexiku 11:00 Papež František v Mexiku: Setkání s rodinami na stadionu v Tuxtla Gutiérrez [P] 12:50 V pohorách po horách (7. díl): Velký Roudný 12:55 Noční univerzita: MUDr. Jitka Krausová – „Žité bludy“ současnosti a psychické zdraví 14:10 Karmelitky z Nenshatu 14:25 Kulatý stůl (191. díl): Pokušení moci 16:00 Přejeme si... 16:25 Ars Vaticana (30. díl) 16:35 Léta letí k andělům (73. díl): Tadeusz Kondrusiewicz – běloruský římskokatolický kněz a arcibiskup arcidiecéze Minsk-Mohylev 17:00 Papež František v Mexiku: Mše svatá s kněžími, řeholníky a bohoslovci z Morelie [L] 19:00 Bible pro nejmenší: Daniel 19:05 Animované biblické příběhy: Jan Křtitel 19:30 Zpravodajské Noeviny: 16. 2. 2016 [P] 20:00 Buon giorno s Františkem [L] 21:05 Přejeme si... 21:25 Řeckokatolický magazín [P] 21:40 Terra Santa News: 10. 2. 2016 22:05 Na pořadu rodina (10. díl): Prožívání církevního roku 23:10 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (94. díl): Malé hlásky Sedmihlásky 0:35 Cesta k andělům (100. díl): Zdeňka Rybová – Hnutí pro život 1:25 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 17. 2. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 2. 2016 6:25 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman – Závislost a nezávislost v manželství 7:30 Vatican magazine (849. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:05 Outdoor Films s Rastislavem Hatiarem a Jurajem Prágerem (46. díl): Slepá důvěra 9:35 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 9:45 Ars Vaticana (30. díl) 10:00 Papež František v Mexiku: Setkání s mládeží na stadionu v Morelie [P] 11:35 ARTBITR – Kulturní magazín (12. díl): S překladatelkou Jarkou Vrbovou 11:45 Bible pro nejmenší: Daniel 11:50 Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Stíny na kolébce [P] 13:45 Dealer

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Božího slova 13:55 Dům ze skla? (8. díl): Debata nad situací v církvi dnes 15:00 Korunka k Božimu milosrdenství [L] 15:20 Můj Bůh a Walter: Člověk 15:35 Zpravodajské Noeviny: 16. 2. 2016 16:00 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Tvář Otcova milosrdenství (Lk 4,14–21) 16:40 Vezmi a čti: Únor 2016 16:55 Sedm výprav Josefa Vágnera (4. díl): Návraty domů 18:15 Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně 18:20 Bible pro nejmenší: Jonáš 18:30 Papež František v Mexiku: Návštěva věznic v Ciudad Juárez [L] 19:30 Terra Santa News: 17. 2. 2016 [P] 20:00 Papež František v Mexiku: Setkání s pracujícími v Colegio de Bachilleres [L] 20:45 BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – o Panně Marii Guadalupské 21:00 Noční univerzita: Mgr. Jan Špilar – Sex – naplnění svátosti manželství [P] 22:15 Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází 23:15 Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně 0:20 Má vlast: Prostějov I. 1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 18. 2. 2016

6:05 Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 1. část 6:30 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 7:10 Hrdinové víry (5. díl): Matka Vojtěcha 8:10 Můj Bůh a Walter: Člověk 8:25 Frano z Malesie 8:50 Zpravodajské Noeviny: 16. 2. 2016 9:15 Tam, kde již 10 let naplňují dny životem 9:35 Terra Santa News: 17. 2. 2016 10:00 Kulatý stůl (191. díl): Pokušení moci 11:30 Řeckokatolický magazín 11:45 Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně 11:50 Bible pro nejmenší: Jonáš 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Papež František v Mexiku: Mše svatá na výstavišti v Ciudad Juárez [P] 13:55 Muzikanti, hrajte (5. díl): Palavanka 15:15 Cesta na přehlídku církevních škol 15:30 Papež František v Mexiku: Závěrečný ceremoniál na letišti v Ciudad Juárez [P] 15:50 Studio František: Papež František v Mexiku [L] 17:10 V pohorách po horách (7. díl): Velký Roudný 17:15 VideoJournal české vědy 17:30 Noeland (19. díl) 18:00 Animované biblické příběhy: Jan Křtitel 18:25 Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně 18:30 Bible pro nejmenší: Kde je Ježíš? 18:40 Cesta k andělům (100. díl): Zdeňka Rybová – Hnutí pro život 19:30 Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2016 [P] 20:00 Cvrlikání (42. díl): Pozdní sběr 21:05 Putování po evropských kláštřích: Trapistický klášter v Orval, Belgie 21:40 Pod lampou [P] 23:40 Na pořadu rodina (17. díl): Ve zdraví i v nemoci 0:45 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Tvář Otcova milosrdenství (Lk 4,14–21) 1:25 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 19. 2. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2016 6:25 Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně 7:25 Mezi pražci (45. díl): Únor 2016 8:05 Smírcí kříž 8:30 Noční univerzita: Mgr. Jan Špilar – Sex – naplnění svátosti manželství 9:45 ARTBITR – Kulturní magazín (12. díl): S překladatelkou Jarkou Vrbovou 10:00 Dům ze skla? (8. díl): Debata nad situací v církvi dnes 11:05 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Tvář Otcova milosrdenství (Lk 4,14–21) 11:45 Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně 11:50 Bible pro nejmenší: Kde je Ježíš? 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:55 Záznam koncertu pěveckého sboru Stojanova gymnázia Velehrad 13:30 Na druhý pohled, 5. díl 15:00 Křížová cesta: Já jsem s Tebou 15:20 Stíny

na kolébce 16:15 Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2016 16:35 Don Rua – nástupce 17:00 Buon giorno s Františkem 18:05 Putování po evropských kláštřích: Trapistický klášter v Orval, Belgie 18:35 Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě 18:40 Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně 18:45 Cesta k andělům (100. díl): Zdeňka Rybová – Hnutí pro život 19:35 Můj Bůh a Walter: Člověk 20:00 Kulatý stůl: Umění a spiritualita 21:30 VideoJournal české vědy 21:50 Na pořadu rodina (19. díl): Péče o prarodiče 22:50 Stíny barbarské noci 23:35 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran 0:05 Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 1. část 0:30 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 20. 2. 2016

6:05 VideoJournal české vědy 6:20 Pastýř na člunu 6:40 Strání – obec pod Javorínou 7:00 Řeckokatolický magazín 7:15 Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová – herečka 8:05 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 8:15 BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – o Panně Marii Guadalupské 8:35 Noeland (19. díl) 9:00 Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně 9:05 Animované biblické příběhy: Jan Křtitel 9:35 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Tvář Otcova milosrdenství (Lk 4,14–21) 10:20 Můj Bůh a Walter: Člověk 10:35 Muzikanti, hrajte (5. díl): Palavanka 12:00 Angelus Domini [P] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Vatican magazine (849. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:45 Pod lampou 14:50 Terra Santa News: 17. 2. 2016 15:10 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran 15:35 Cvrlikání (42. díl): Pozdní sběr 16:45 Buon giorno s Františkem 17:45 Karmelitky z Nenshatu 18:05 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě 18:35 Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně 18:40 Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2016 19:00 Frano z Malesie 19:30 V souvislostech (129. díl) [P] 20:00 Maktub 22:00 V pohorách po horách (8. díl): Sokolie 22:10 Na pořadu rodina (20. díl): Mladé manželství v dnešní době? 23:15 Záznam koncertu pěveckého sboru Stojanova gymnázia Velehrad 23:55 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman – Závislost a nezávislost v manželství 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 21. 2. 2016

6:15 Cesta na přehlídku církevních škol 6:25 Don Rua – nástupce 6:50 Řeckokatolický magazín 7:05 Cvrlikání (42. díl): Pozdní sběr 8:15 25. výročí návštěvy Matky Terezy na Slovensku 8:35 Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 1. část 9:00 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 10:00 Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] 11:10 Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír 11:20 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkni se ran 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (12. díl): S překladatelkou Jarkou Vrbovou 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (129. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] 13:25 Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová – herečka 14:15 Muzikanti, hrajte (6. díl): Huliňané 15:40 Můj Bůh a Walter: Člověk 16:00 Noční univerzita: Mgr. Jan Špilar – Sex – naplnění svátosti manželství 17:15 Sobecký obr 17:55 Sedmihlásky (16. díl): Vyletěla křepelenka 18:00 Noeland (20. díl) 18:30 Animované biblické příběhy: Narodil se Král 18:55 Vezmi a čti: Únor 2016 19:15 BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – o Panně Marii Guadalupské 19:30 Přejeme si... [P] 20:00 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Dům milosrdenství (Jan 5,1–9.14) [P] 20:40 Koncert souboru Musica da chiesa a sboru Diphteria: z farního kostela sv. Jiljí ve Vlašimi 22:05 V souvislostech (129. díl) 22:25 Poslední enter 23:35 Buon giorno s Františkem 23:40 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:55 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 0:35 O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Francouzi se vracejí k víře

Po loňských teroristických útocích mnoho Francouzů nachází opět cestu k církvi. Upozorňují na to kněží z různých francouzských krajů. Zvýšil se počet věřících na vánočních i nedělních mších. Častěji přicházejí také do kostelů mimo liturgii. Zpravidla jde o lidi ve věku od 30 do 50 let, kteří mají sice vyšší vzdělání, ale o víře mnoho nevědí. Někteří jsou nesmělí a nevyhledávají kontakty, jiní se naopak chtějí angažovat a absolvují formační či evangelizační kurzy. Vracejí se také celé rodiny.

O nečekaném návratu Francouzů k církvi píše pařížský deník *La Croix*. Cituje svědectví kněží i výpovědi těch, kdo se navrátili. Ze svědectví vyplývá,

že lidé v souvislosti s terorismem začali hledat nové zdroje, pocítili, jak křehký je život, a touží po opoře ve společenství.

Kněží v rozhovoru pro francouzský deník zároveň podotýkají, že negativní kontext těchto obrácení vyžaduje velkou citlivost a pastorační pozornost. Lidé vedení strachem a odhodláním bránit vlastní identitu mohou být zároveň motivováni antimuslimskými náladami nebo rasismem. Proto je nutné nasměrovat je na správnou cestu, ke Kristovu evangeliu – uzavírá P. Geoffroy de la Tousche, farář z Normandie.

www.radiovaticana.cz, 25. 1. 2016

Zdarma zašlu 5 ks POSVĚCENÝCH ZÁZRAČNÝCH ME-DAILEK tomu, kdo pošle obálku se zpáteční adresou a známku 17 Kč na adresu: Marta Vondráková, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova.

ZÁZRAČNÁ MEDAILKA – 14karátový zlatý přívěšek. Cena od 1320 Kč. Posíláme do 3 týdnů na dobírku + poštovné a balné. **Objednávky:** Lucia Novotná, tel. 721 428 521, e-mail: novotna.lucia@seznam.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ÚNORA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 2.		PO 15. 2.		ÚT 16. 2.		ST 17. 2.		ČT 18. 2.		PÁ 19. 2.		SO 20. 2.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	288	319	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	288	320	292	324	295	328	298	332	302	336	305	340	309	344
Antifona k Zach. kantiku	288	320	292	325	296	328	299	332	302	336	306	340	309	344
Prosby	289	320	292	325	296	329	299	332	302	336	306	340	309	344
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	289	321	293	326	296	329	300	333	303	337	307	341	310	345
Závěrečná modlitba	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341	310	345
Nešpory:														
SO 13. 2.														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	286	318	290	322	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	286	318	291	323	294	327	297	330	301	334	304	338	307	342
Ant. ke kant. P. M.	287	319	291	323	294	327	298	331	301	335	304	339	308	343
Prosby	287	319	291	323	295	327	298	331	301	335	305	339	308	343
Záv. modlitba	289	321	289	321	293	325	296	329	300	333	303	337	306	341
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 14. 2. – 1. neděle postní

1. čt.: Dt 26,4–10
Ž 91(90),1–2.10–11.12–13.14–15
Odp.: srov. 15 (*Buď se mnou, Pane, v mé tísní.*)
2. čt.: Řim 10,8–13
Ev.: Lk 4,1–13

Pondělí 15. 2. – ferie (v pražské arcidiecézi: připomínka bl. Bedřicha Bachsteina a druhů)

1. čt.: Lv 19,1–2.11–18
Ž 19(18),8.9.10.15
Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)
Ev.: Mt 25,31–46

Úterý 16. 2. – ferie

1. čt.: Iz 55,10–11
Ž 34(33),4–5.6–7.16–17.18–19
Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
Ev.: Mt 6,7–15

Středa 17. 2. – připomínka sv. Alexia a druhů

1. čt.: Jon 3,1–10
Ž 51(50),3–4.12–13.18–19
Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdněš.*)
Ev.: Lk 11,29–32

Čtvrtek 18. 2. – ferie

1. čt.: Est 14,1.3–5.12–14
Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8
Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)
Ev.: Mt 7,7–12

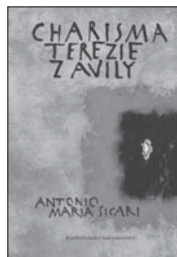
Pátek 19. 2. – ferie

1. čt.: Ez 18,21–28
Ž 130(129),1–2.3–4ab.4c–6.7–8
Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo ob stojí?*)
Ev.: Mt 5,20–26

Sobota 20. 2. – ferie

1. čt.: Dt 26,16–19
Ž 119(118),1–2.4–5.7–8
Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)
Ev.: Mt 5,43–48

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

CHARISMA TEREZIE Z AVILY • KONTEMPLACE VE SLUŽBĚ CÍRKVI
Antonio Maria Sicari • Z italštiny přeložila Markéta Štěpánková • Redakce Dagmar Kopecká a sestra M. Milada od Spasitele světa

Kniha vypráví o vnitřní cestě sv. Terezie z Avily. Vznikla proto, aby nejmladší řeholníci ve formaci (a každý, koho uchvacují svatí, které Bůh dává církvi) byli seznámeni s itinerářem, jehož prostřednictvím jedna karmelitánská mniška obnovila svůj řád a stala se učitelkou celé katolické církve. Odhaluje vnitřní vývoj zkušeností, bojů, překvapivých tušení a především působení Boží milosti v srdci jedné ženy až do doby, kdy se jí podařilo zrealizovat své povolání a zároveň „novou“ formu řeholního života. Tímto itinerářem může být osloven každý křesťan, i když mu Bůh svěřil jiné než duchovní poslání.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., A5, 368 stran, 350 Kč

SVÁTOST SMÍŘENÍ: SVÁTOST MILOSRDENSTVÍ • PŘÍPRAVA NA DOBRŮ ZPOVĚĎ

Stručná příručka pro dobrou přípravu na svatou zpověď. Odpovídá na otázku, proč se zpovídat. Dále řeší vše, co je potřeba pro správnou zpověď. Na závěr je poděkování za přijaté odpuštění a předsevzetí.

Trapistky • Brož., 87x165 mm, křídový papír, 16 stran, 25 Kč

LÁSKA, KTERÁ ZA TO STOJÍ!

Jean-Benoît Casterman • Z francouzštiny přeložila Milada Fuzier a Bohumíra Klimentová

Odvážný průvodce pro smělé holky a kluky, kteří hledají pravdivé odpovědi na své otázky o lásce, sexu a o všem, co souvisí s partnerskými vztahy. Je určen pro všechny teenagery, kteří se nechtějí nechat unášet davem, ale touží plavat proti proudu, zůstat sami sebou a stavět svůj život na opravdové lásce a ryzích hodnotách.

Paulínky • Brož., 200x280 mm, křídový papír, 82 stran, 165 Kč

Z DŘÍVE VYDANÝCH TITULŮ MCM s. r. o.

KŘÍŽOVÁ CESTA PRO VDOVY

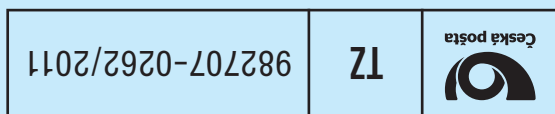
Mgr. Alenka Panáková • Ilustrace Mgr. Lucie Mrtvá

Lidská samota je pro každého člověka těžkým stavem. V dnešním složitém světě ji prožívá mnoho lidí kolem nás, mezi nimi velký zástup vdov a vdovců. Mezi těmi, kteří nás učí důstojně obstát v tomto nelehkém období, stále stojí na prvním místě sám Boží Syn. Zvláštním způsobem promlouvají k osamocnému lidskému srdci zastavení křížové cesty. A tato křížová cesta je určena právě vdovám a vdovcům. Každé zastavení inspiruje k rozjímání i připojenou ilustraci. Spojení s trpícím Kristem může ovdovělým pomoci najít nové duchovní bohatství v jejich osamocném životě.

Matice cyrilometodějská s. r. o. Brož., křídový papír, 120x190 mm, 42 stran, 49 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
 Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Brno, IČO 253335-OPC z. d. 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.